

Belén Funes (C), la millor direcció ■ J. RAMOS

Protagonisme repartit en la nit dels Gaudí

'Els dies que vindran' i 'La hija de un ladrón' s'enduen tres estatuetses cadascuna en la gala del cinema català

Els guanyadors

Millor pel·lícula

■ Els dies que vindran

Millor direcció

■ Belén Funes

Millor actor

■ Karra Elejalde

Millor actriu

■ Maria Rodríguez

Racó d'en
Margarit

Nou telèfon
93 790 61 01
Passeig Callao, 15 - Platja Mataró

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 20 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15245 - AVUI / Any XLII. Núm. 14115 - EL PUNT

NACIONAL

P6,7

La universitat aprova un pressupost de supervivència

CONTENCIÓ • Les universitats aproven uns comptes prudents mentre esperen a saber quina serà l'aportació del govern

ALARMA • Els rectors alerten que estan al límit i que els increments serveixen només per cobrir les pujades salarials

REIVINDICACIÓ • Els centres públics reclamen a la Generalitat tornar al nivell de finançament d'abans de la crisi

L'ESPORTIU

Leo Messi marcant l'únic gol del partit, que va donar els tres punts al Barça, ahir a la nit al Camp Nou ■ EFE

Estrena amb bon peu

El Barça de Setién s'insinua contra el Granada (1-0) i es manté líder

Nacional

P8

El govern i els comuns enllesteixen els comptes

La intenció és presentar avui l'acord per als pressupostos de la Generalitat

Nacional

P10

El temporal de vent i neu anirà a més avui i demà

El Meteocat ha emès avisos per neu, vent, onatge i acumulació de pluja

T'HO POSEM FÀCIL!

Tens un habitatge per llogar o vendre?

TAXACIÓ GRATUITA

Escaneja el codi QR i explica'ns el teu cas!

Contacte
633 66 63 43 / 627 54 52 92
gestiocoloma@habitatsanz.com

www.habitatsanz.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Jordi Creus

Natividad Yarza

Fa unes setmanes ho recordàvem amb la Dolors Bassa, separats pel vidre d'un dels locutoris de la presó de Puig de les Basses. El 2 d'agost del 1931, les dones encara no podien votar ni a Catalunya ni a l'Estat espanyol. Per això no van poder participar en el referèndum per validar l'Estatut de Núria, aquell que va substituir el somni de Macià d'una República Catalana. No obstant això, des de diverses organitzacions feministes es va posar en marxa una campanya per recollir el seu suport a l'autonomia. Així, més de 400.000 dones van participar en l'anomenat "plebiscit femení" i es van dirigir als locals habilitats per estampar la seva signatura de suport al text.

No va ser fins al novembre del 1933 que el vot femení va ser plenament legal a Catalunya i a la resta de l'Estat. I no va ser encara fins a principis del 1934 que trobem la primera dona alcaldessa d'una població del país. Es tracta de Natividad Yarza, una dona

El vot femení no va ser legal fins al 1933 i Natividad Yarza va ser el 1934 la primera alcaldessa a Catalunya

progressista, mestra d'escola nascuda a Valladolid, criada a Barcelona i candidata per ERC al poblet de Bellprat, a l'Anoia. Com ens recordava fa uns mesos l'Antoni Dalmau, en un article a la revista *El Món d'Ahir*, quan el sufragi popular va fer realitat l'elecció de Yarza, el conservador *Diari d'Igualada* va publicar que "la primera alcaldessa catalana... és castellana". I continuava amb el següent comentari: "No ens sobtem per tan poca cosa. Tot és començar. No desconfiem de veure, si Déu ens dona vida i salut, un Honorable fill de Múrcia, a la Presidència de la Generalitat". Els sona?

El cert és que *doña* Nati va ser, com tant altres persones nascudes fora del nostre país, una dona compromesa amb Catalunya i amb l'educació. Una dona que, amb l'esclat de la guerra i amb 63 anys fets, es va allistar per anar al front com a miliciana. Una dona que va patir les penúries i l'extrema solitud de l'exili i que va morir als 87 anys després d'haver fet de planxadora a Tolosa de Llenguadoc per poder sobreviure. Una dona en majúscules que caldria no oblidar.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Vida de rics

Em desoriento tan fàcilment, que per anar a Barcelona, a casa m'animen amb sorna a no descurar-me el cistell amb les gallines. Són uns exagerats, però per si de cas surto amb hores d'antelació. M'han convidat a xerrotejar sobre l'escultura de Clarà i Casanovas a la part alta de la ciutat, en un districte que no havia trepitjat mai i al qual només s'hi arriba, segons m'informen, amb autobús o ferrocarril. I el metro? No metro. Dues hores és el que calculo que tardaré a esbrinar quina línia he d'agafar i a desembarcar en alguna estació equivocada. Tot i això, quan el comboi em diposita a plaça Catalunya, des d'on hauré d'enfilat terra incògnita, m'embarga la urgència de sortir a fora i respirar una mica d'aquest ambient ciutadà, bullició i calorifer que potser ja només apreciem la gent de províncies. No m'hi estic gaire, el temps just d'entrar a la Laie, mirar per sobre els taulells i descobrir, entre la secció d'art i els clàssics, que Perejaume també hi ha vingut a parar, escabellat i somrient.

Perejaume, que és tan caminador, podria ser l'últim descendent de Casa-

“Els barris rics són inquietants: ningú pel carrer ni quasi comerç

novas, que de jove s'havia reclòs en una caseta de pastors del Montseny on només menjava patates i pa moreno, però bevia una aigua que "val més que un sopar de duro", a diferència de Clarà, que va coronar lívid el cim de Sant Llorenç del Munt i Romà Jori el va haver de reanimar a base d'olives i llesques de xai a la brasa. Potser parlaré d'aquest símil a la xerrada, em dic de sobte animada. Foix, que vivia a Sarrià, no pas gaire lluny del barri de les Tres Torres, on finalment arribo sense incidents i amb temps de sobres, de testava el noucentisme emfàtic, "amb donzelles trenades camacurtes i garre-

lles, i amb gruixos de cansaladera als turmells", però també deplorava el "pitarrisme pairal" del districte cinquè i la Rambla, del carnaval i les festes de la Mercè, dels balls de gegants i els pornògrafs. Des d'aquí dalt, protegit pels murs superbs de les torretes amb jardí i aquestes fileres de pisos baixos, amb càmeres de vigilància i terrasses climatitzades, la ciutat de baix tendeix certament a la grosseria d'un acudit de carreter. Els barris dels rics són inquietants: no hi ha ningú pel carrer ni a penes comerç, excepte una barberia d'aquestes com de l'Oest, dues o tres clíniques amb aspiracions de complex terminal i un parell de fruiteries amb la verdura tan lluent i ordenada, que em recorden les cuinetes del Pin i Pon. Aquest va ser el barri de Clarà, que es proclamava grec però secretament cobejava el gran món de Sert; Casanovas, que esculpia tenint al pensament capitells, mènsules i rierencs, no es va moure del Guinardó, excepte per exiliar-se. Faig temps a l'única cafeteria que he trobat, tres illes lluny. Al final, penso, un cistell amb gallines almenys m'hauria fet companyia.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/lfzbc7>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Pactes i travetes

Els pactes pels pressupostos vaticinen que el 2020 serà l'any del nou cicle polític. Els acords a tres bandes a l'Ajuntament de Barcelona, el d'avui per a la Generalitat i el que es negociarà per a l'Estat entre els socialistes, els comuns i ERC permebran a les administracions acostar-se més a les necessitats ciutadanes després de pròrrogues insuportables. Tres protagonistes que a la Generalitat seran quatre, mentre Torra la presideixi, tot i que, la negociació del pressupost, l'encapçala ERC.

Els tres principals actors s'han posat d'acord per dialogar políticament i desbloquejar pressupostos per tal que la paràlisi no li faci el joc a la dreta i a l'aparell de l'Estat que no controla ni el mateix govern de coalició. L'abast i la capacitat de resistència del pacte tripartit s'aniran desgranant al llarg de l'any, en què serà posat a prova per les eleccions catalanes i, sobretot, pel

“Els pactes polítics auguren un nou cicle. La justícia, impregnada de postfranquisme, els torpedinarà

front judicial de les dretes. No els serà fàcil mantenir-la a ratlla en la pugna pel control del TC i el CGPJ. L'independentisme ha alertat que la justícia postfranquista estatal retalla drets i llibertats dels ciutadans de l'Estat, i fins i tot mira de canviar majories electorals si li convé. Ara desprestigiaran l'escola pública, començant a Múr-

cia, perquè adoctrina en valors com van fer abans amb la catalana. Ara s'ho trobarà Sánchez, que anirà veient com les decisions polítiques o econòmiques que adopti –com ara nomenar Delgado fiscal general– el duran als tribunals. La dreta espanyola torpedinarà qualsevol entesa i tothom qui ha permès el conglomerat que li ha facilitat la investidura. Organismes del *deep state* com ara la Junta Electoral i el Tribunal de Comptes voldran ser protagonistes extralimitant-se en les seves competències, com han fet abans amb Mas i han intentat amb Torra. El Suprem continuarà desoïnt Europa i no afluixarà amb les euroordres. Els *barons* del PSOE no trigaran a demanar contenció. Essent fictícia la mà estesa socialista amb Catalunya –només l'aritmètica els hi ha obligat–, la pregunta és: fins quan resistirà Sánchez l'escomesa constant i quan li començaran a tremolar les cames?

EDITORIAL

La causa del major Trapero

La investidura de Pedro Sánchez ha fet entrar el conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol en una altra pantalla on conviuen el propòsit de La Moncloa de desjudicialitzar el conflicte amb la repressió i un implacable corró judicial en marxa, que avui dona el tret de sortida al judici contra el major Trapero i la direcció d'Interior i els Mossos per rebel·lió. La jurisprudència del Tribunal Suprem hauria de ser suficient per invalidar aquesta acusació i en conseqüència per declarar la incompetència de l'Audiència Nacional i traslladar el cas al TSJC. Aquí, la posició de la fiscalia tindrà un pes important i una interpretació política inevitable.

El judici al major dels Mossos, es faci on es faci, és la continuació del que va fer el Suprem contra la direcció política de l'organització del referèndum de l'1-O i està plantejat aplicant la mateixa lògica de repressió. La criminalització dels Mossos ja va quedar seriosament qüestionada al Suprem i caldrà veure si en aquest judici es pot demostrar que la policia catalana no va incomplir la instrucció de la jutgessa del TSJC, que ordenava impedir el referèndum de l'1-O als centres de votació sense fer ús de la violència ni alterar la convivència, que és la qüestió clau i la diferència entre la sedició i l'absolució.

Caldrà veure també si el canvi de context polític modifica d'alguna manera el rerefons d'aquesta causa, que no era cap altra que la necessitat de l'Estat espanyol d'equilibrar la balança després del seu nul paper en la resposta als atemptats gihadistes de Barcelona i Cambrils l'agost del 2017 i l'autosuficiència de la policia catalana en la gestió de la crisi i la seva ràpida resolució. La rellevància del major i el protagonisme dels Mossos en aquell episodi mes i mig abans de l'1-O són els que els van posar en la diana de l'Estat.

De reüll

Anna Puig

No es pot ser més roí

Ciutadans ha demostrat que la roïndat política no té límit. Que no tenen escrúpols ni humanitat. Dels seus actes i de les seves paraules només en destil·la vilesa i perversitat. La formació taronja ha demanat a la fiscalia que investigui el permís de 48 hores concedit a Jordi Cuixart i Jordi Sánchez. En la seva estratègia de mantenir viu el foc de la crispació, insisteixen en la mentida que els presos polítics tenen privilegis. Ells, que mai han posat el peu a la presó per conèixer de primera mà la seva situació. Que no els han anat a veure a través

El motor que manté viu Cs és la fosca obsessió de generar odi i divisió

del vidre i que no s'atreveixen a mirar-los als ulls. S'ha de tenir estómac per posar en dubte la legalitat del permís amb l'argument que les màximes autoritats polítiques de l'administració penitenciària comparteixen "amistat intensa" amb els presos.

Ho diuen perquè és el seu *modus* de funcionament? Com diu aquella frase feta castellana?

Després de 822 dies privats de llibertat, amb una condemna de nou anys de presó per l'horrorós crim de ser activistes socials, els Jordis han pogut passar 48 minses hores amb la seva família. Ciutadans, en aquestes circumstàncies de patiment humà, no té ni la dignitat de callar. Simplement callar. Quina vergonya haver de recórrer a tanta baixesa! Però ja sabem que el motor que els manté vius és la fosca obsessió de generar divisió a través de l'odi i la mentida. Perquè Ciutadans, sense la crispació, queda en res.

Les cares de la notícia

DIRECTOR DE CINEMA

Carlos Marqués Marcet Èxit compartit

Els dies que vindran s'ha coronat als premis Gaudí amb tres estatuetses, incloses la de millor pel·lícula, millor actriu (Maria Rodríguez) i millor muntatge. L'altra gran triomfadora de la gal·la és Belén Funes (millor direcció) per *La hija de un ladrón*, (millor pel·lícula en llengua no catalana i millor guió).

DIPUTAT DE CIUTADANS

Nacho Martín Blanco Conflicte permanent

És igual que ni el Suprem, la fiscalia, l'advocacia de l'Estat, el govern espanyol, la llei de presidència, l'Estatut, ni el Parlament avalin la JEC per inhabilitar Quim Torra com a diputat. Ciutadans només vol abandonar la irrellevància insistint en el conflicte, que portaran al ple d'aquesta setmana.

ENTRENADOR DEL FC BARCELONA

Quique Setién Barça recognoscible

L'estrena de Quique Setién a la banqueta del Barça es va saldar amb una victòria mínima, que serveix per no perdre el pas i mantenir el liderat en la lliga, però sobretot va insinuar canvis positius en alguns aspectes del joc (pressió, circulació, control) i va rescatar la personalitat del Barça.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Mobilitzats

Òmnium llança una campanya de mobilització permanent per denunciar el judici contra els dirigents independentistes i la persecució de l'Estat.

10
anys

Canvi als EUA

El president dels Estats Units, Barack Obama, arriba al primer any obligat a oferir resultats. Algunes promeses estel·lars no s'han complert.

20
anys

A un pas de trencar

Esquerra deixa la coalició amb el PSC al Senat al punt de la ruptura. Els republicans rebutgen els noms proposats oficiosament pels socialistes.

Full de ruta

Xevi Sala

Emergència climàtica

La Transició política va resultar un fiasco tan gros que és normal que ens posem en guàrdia davant noves transicions. Per exemple, l'energètica. Enmig d'aquest estat de permanent escepticisme ens acaben de bombardejar amb un nou concepte que ha vingut a instal·lar-se per sempre en les nostres vides: l'emergència climàtica. Des del maig passat Catalunya sencera està sota aquesta emergència prèvia declaració del govern de la Generalitat, i ara l'Ajuntament de Barcelona acaba de marcar el camí al món municipal: declarar-la també a l'àmbit local, que és des d'on de veritat es poden aplicar mesures correctores palpables. El primer exemple ha estat fer realitat una promesa electoral tan valenta com llargament pregonada: la zona de baixes emissions, la ZBE. El pla, que no comportarà moltes fins al proper 1 d'abril, s'ha estrenat com "una declaració de guerra a la contaminació", en paraules de la tinenta d'alcalde d'Eco-

L'emergència a escala nacional s'ha de declarar ara a escala municipal

logia, Janet Sanz. És un pas significatiu cap a aquesta transició inajornable que, igual com totes les decisions transcendents que afectin el nostre dia a dia, han d'anar acompanyades de la necessària dosi de reflexió. Cinquanta mil vehicles, els més contaminants, han quedat exclosos de la zona els dies laborables, després que l'administració ha acceptat ampliar la llista del tipus de vehicles que presten serveis singulars i ha aplicat una moratòria a les famílies amb menys recursos. Garantir l'eficàcia del transport públic que haurà d'absorbir els conductors afectats és el gran repte. Ara sembla que els tocarà al port i a l'aeroport, menys manjacs a l'hora de creure. Emergència, sí. Transició, decidida. Però no a cegues. Ho remarcava el secretari general de la UGT a Catalunya, Camil Ros, quan recordava que la lluita contra la contaminació pot plantejar-se com una insensible ofensiva reconversora contra els treballadors de les centrals nuclears, la indústria agroalimentària o les plantes de fabricació de vehicles. Posem-nos tots plegats les piles –mai millor dit– abans no calgui administrar-nos electroxocs.

Tribuna

Núria Esponellà. Escriptora

Les minves del gener

Soc de les que s'enamoren de les paraules i de la disposició que prenen dins la frase. M'agrada l'expressió "les minves del gener", que es refereix a la reducció del nivell de les aigües que el mar experimenta en aquesta època de l'any, un fenomen provocat per l'existència d'altres pressions atmosfèriques. No soc cap experta en el tema, ben al contrari, sovint he de recórrer a fonts virtuals –el gran germà Google i la voluntària Wikipedia– i també procuro visitar webs fiables i contrastar la informació. Sap greu que les minves, que ja anuncien la florida dels ametllers, contrastin amb el desglaç d'icebergs per efecte del canvi climàtic, la imatge d'una Venècia inundada i els incendis devastadors que arrassen Austràlia. Gener desplega el prelude d'un 2020 que es presenta hiperactiu en totes les àrees del camp de joc. No acostumo a utilitzar metàfores esportives, però avui em ve de gust (tot i que no estic gens al cas del que passa als camps de futbol; de fet, només sé que a can Barça hi ha un nou entrenador). Certament hi ha cridòria a les graderies. Pel que fa

al camp polític, un cop tancada la investidura del president del govern espanyol, el partit entre la política d'estat i Catalunya es juga a la taula de diàleg que, per fi, s'ha començat a abordar, i també a Europa (sobretot des que Carles Puigdemont i Toni Comín van seure al Parlament Europeu i ha quedat en evidència l'escó buit d'Oriol Junqueras, que ha vist conculcats els drets que té com a eurodiputat). L'afer tot just ha començat i el president del TJUE, Koen Lenaerts, deia en el discurs que va fer durant l'acte protocol·lari al Parlament Europeu, que "no es pot tolerar cap concessió que afebleixi aquest conjunt de valors que formen el segell distintiu de la Unió Europea", és a dir, els drets humans i democràtics.

AQUEST ANY SERÀ DECISIU per saber si podem confiar en una Europa on prevalgui la voluntat dels electors per damunt de tot. Sempre he cregut en la justícia i la democràcia europea i sembla que és el millor lloc del món on aixoplugar-se. En relació amb la cultura, fa massa temps que juga en un terreny

sense gespa i el sector reclama la necessitat d'augmentar a un 2% el pressupost que hi destina la Generalitat. D'altra banda, estem trasbalsats per la pèdua de l'estimada escriptora Isabel Clara Simó, que va saber contagiar el seu tarannà compromès, equitatiu i generós en tot moment, entre companys de professió i lectors.

EN EL CAMP SOCIAL, totes les expectatives de millora es concentren en el nou govern d'esquerres que haurà de contenir el temporal d'una extrema dreta mal educada i agressiva a qui s'ha donat veu i vot en tribunals que haurien de garantir els drets democràtics. Les minves coincideixen també amb els bons propòsits d'any nou. Jo confio molt més en els propòsits diaris, que duren i es mantenen en cada pensament i acció. Potser per això defujo cap visió apocalíptica del món, quan cal esperança, i manllevo versos escapçats del poema *Les minves del gener* de Joan Maragall: "Com al mig de l'hivern la primavera, / aixís el cel avui, i el sol i l'aire(...), / omple la casa de clarors."

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El permís esperat de Jordi Cuixart

■ Quan es compleix la quarta part de la seva condemna, dictada a l'octubre pel Tribunal Suprem, finalment, l'ex-president d'Òmnium Jordi Cuixart, que porta la *friolera* de 822 dies tancat, pot gaudir de dos dies de permís penitenciari, que, com no podia ser d'altra manera, ha decidit passar-los amb la seva família, més nombrosa ara que quan va entrar a la presó.

No és gens estrany que hagi escollit disfrutar de la seva dona i fills, durant aquestes 48 hores que sense dubtar-ho se li faran curtes, ni tampoc que deixi de banda la seva agenda, ja que la manca de llibertat ja li ha robat fins avui prou instants irrecuperables.

El cunyat del rei, gendre de l'emèrit quan el van engarjolar, no oblidem que per

robar també va gaudir d'aquest permís, ell, ves per on, tornant a casa per Nadal.

Tanmateix, l'exmagistrat de l'Audiència de Barcelona Santi Vidal, que coneix prou bé les entranyes d'aquest sector, ja va assenyalar en una entrevista en el *FAQS* una cúpula judicial designada pel PP com la que mou tots els fils. Així doncs, el Suprem i l'Audiència Nacional manarien fins i tot més que el govern de Sánchez.

Es palesa doncs que aquesta manca de separació de poders, evidentment, s'observa sobretot amb Catalunya, per no perdre, és clar, el costum.

SUSANNA CASANOVA GONZÀLEZ
Girona

Els trinxeraires

■ Definició de *trinxeiraire*: "persona de classe baixa,

sense ofici ni benefici". Una forma despectiva per definir algú amb qui no es vol tenir tractes. És una definició antiga, hi ha polítics, opinadors i presumptes periodistes que a l'hora d'exposar la seva ideologia i opinions prenen unes actituds execrables, d'ínfima qualitat, educació i de males maneres, que ocupen llocs preeminentes en l'escala social.

Darrerament es parla molt de "política de trinxeres" per aquells que al seu argumentari els manca finesa i passen a l'acció presentant querelles i recursos a tort i a dret, deixant el debat polític a banda, donant per certes notícies no contrastades, resolucions de tribunals abans d'hora, insultant el contrari com un enemic.

L'actuació de Dolors Montserrat al Parlament Europeu titllant Carles Puigdemont de lladre és de jutjat de guàrdia i reia mentre re-

bia una bona cleca per part de Puigdemont, sense ni mirar-lo. És d'una baixesa moral sense parangó, aquesta impresentable de què riu? Es mofa de qui no pensa com ella, de qui està en l'exili, dels seus companys que són a la presó? Esteban González Pons fent el mateix amb Toni Comín i com a apoteosi final en Santiago Abascal presenta una demanda d'anul·lació de la decisió del Parlament Europeu declarant: "Sassoli ha posat el P.E. al marge de la llei."

A aquesta caterva de polítics espanyols, atrinxerats en les seves posicions, només els falta cridar. "*Santiago y cierra España!*" Als que es clouen en una rasa infame, acompanyats de rates fastigoses, se'ls pot anomenar, sense por d'equivocar-se, com a trinxeraires, no?

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“La violència contra manifestants pacífics és sempre inacceptable”

Josep Borrell, CAP DE LA DIPLOMÀCIA EUROPEA

Tribuna

Manuel Milián Mestre. Periodista i consultor d'empreses

El got buit

Una col·lega tertuliana de Catalunya Ràdio em va proferir una felicitació del personatge de Pedro Sánchez: “És un significant sense significat.” Me la vaig apropiari, i així li ho vaig fer saber. Pedro Sánchez ve a ser com un bell got de cristall de Bohèmia perfectament buit. La qüestió és amb què s'omple: aigua, vi, ciqueta, cervesa, o un subtil verí amb efectes retardats... I, ara per ara, ni l'aigua, ni el vi semblen ser els components d'aquest contingut del bell got de cristall.

LA SEGONA QÜESTIÓ és qui compon aquest “significat” usualment implementa el discurs del “significant” qui a la seva vora s'asseu. És la llei de la física: en política no existeix el buit, sinó que aquest buit sadolla qui *in situ* està en condicions de fer-ho. Pedro Sánchez manca de gairebé tot l'exigible en un estadista: principis, contingut ètic, capacitat d'il·luminar idees, criteri clar de prioritats, categories morals, compromís de la paraula donada, solidesa en les actuacions i en les decisions, respecte a les minories, un pensament polític sòlid i definit. Ni l'ambigüitat, ni la mentida poden ser armes d'un polític que es preï.

LA MENTIDA és la pitjor arma d'un polític, l'escarni d'un governant, tot i Lenin i la seva concepció de la mentida com “l'instrument més revolucionari”. La mentida, si és execrable en el privat, resulta absolutament condemnable en l'àmbit del que és públic. Als EUA pre-Trump amb la mentida n'hi havia prou per destruir una presidència, com va succeir a Richard Nixon, a qui anomenaven “Dick el trampós”, que va acabar dramàticament la seva presidència per haver mentit en el cas Watergate. Què hauria d'haver passat a Espanya en les eleccions del 10 de novembre passat, i en l'escandalós desplegament de mentides i radicals contradiccions amb les seves promeses electorals, absolutament traïdes per la perversa manera de l'engany de què fa ús Pedro Sánchez? Si hi hagués en la Constitució espanyola l'*impeachment*, probablement ara

estariem de ple en aquest procés.

EM SEMBLA INVERSEMBLANT que es menxi a l'electorat, i s'obtingui la seva confiança per fer exactament el contrari. No conec entre nosaltres cap cas semblant. Des del punt de vista moral suposa una clara intenció manipuladora de la confiança aliena errada arran de falses promeses. És aquesta, sens dubte, la pitjor de les polítiques, tan vituperable com la corrupció, d'un governant. En ambdós casos la democràcia correcta hauria d'exigir la seva destitució. Utilitzar Maquiavel com el gran mentor d'aquesta perversió de la moral política em sembla monstruós en un sistema democràtic. És ben sabut que el seu consell, a *El príncep*, assenyala que el més important per al príncep consisteix a “aconseguir el poder i conservar-lo” (cito de memòria). Tot un principi de malversació moral, ja que “el fi justifica els mitjans”, ho digui específicament o no el canceller florentí, no és acceptable, atès que de cap manera posa límits morals a l'abús de qualsevol mitjà per assolir l'objectiu del poder. S'inspiraria en Pedro Sánchez, en lloc de Ferran d'Aragó? Seria un profètic anacronisme.

AMB TOT, EL NEXE de la qüestió segueix sent qui omplirà aquest got buit. La primera opció és evident: aquell que “no li deixaria agafar el son a ell ni al 90% dels espanyols”. Si algú va sobrat d'ideologia, d'experiència en qüestions demagògiques, de qui sap arrossegar les ovelles a l'escorxador, és Pablo Iglesias. Ningú com ell practica la demagò-

“Pedro Sánchez manca de gairebé tot l'exigible en un estadista”

gia, dispara els venables enverinats, s'infeix en un objectiu de transsubstanciació –en el sentit teològic– del sistema. Ningú com ell per retorçar el sistema o reflotar l'anacrònic marxisme revolucionari, amb un canvi quelcom més que nominal: la lluita obrera substituïda per “el poble al carrer” (tesi de Monedero), o l'hegemonia democràtica (tesi doctoral d'Íñigo Errejón) fonamentada en bona part en la peripècia d'Evo Morales a Bolívia. Tots ells són seguidors de les doctrines del professor Ernesto Laclau, i es conjuguen, en una clara inspiració castrista de fons, configuració de la Veneçuela de Chávez, i alguna cosa a veure en la inspiració dels seus programes populistes, i potser de la mateixa Constitució.

AMB AQUESTES CLAUS caldrà analitzar no pocs dels seus moviments polítics de futur. El got ja ha començat a omplir-se amb l'estratègia postmarxista del feminisme com a substitutiu de la lluita de classes que en un Congrés de Dones Catòliques a Roma va avançar en la seva ponència sobre el tema en l'any 2004. Res de nou per a mi, aquesta feminització dels col·lectius polítics, ni aquesta demagògia de les matisacions a la recerca de la solució “del poble al carrer”. En un sopar d'alta política a Buenos Aires, dos anys enrere, vaig coincidir amb Monedero en la seva anàlisi general de la crisi del sistema capitalista i de les seves formulacions polítiques, però vaig discrepar en aquesta solució final del populisme. No és el poble al carrer, sinó les elits atenent les necessitats i exigències del poble.

EL GRAN PROBLEMA serà quan el got s'ompli d'hipotètics conceptes leninistes: el mateix autor de la sentència “una mentida repetida moltes vegades es converteix en una gran veritat”, ens va llegar un axioma demolidor: “Els comunistes han de viure la revolució, menjar-la, respirar, somiar, han de mentir, enganyar i fins assassinar, no importa que es tracti de la seva mare.” És aquesta la poció que omplirà el got buit en els temps que venen?

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Hispano-Suïza

A caba de sortir el darrer llibre de Jordi Nadal i Oller: *La Hispano-Suïza. Esplendor y ruina de una empresa legendaria* (Barcelona, Pasado y Presente, 2020). L'obra ha estat escrita amb la col·laboració del professor Carles Sudrià i es publica amb un extens pròleg del professor Albert Carreras. L'editor Gonzalo Ponton ha tingut cura fins al darrer detall de l'edició que respon als paràmetres de rigorositat formal i de contingut que sempre han caracteritzat els treballs del Dr. Nadal.

Com sempre el Dr. Nadal no es conforma amb les aparences glamuroses i es planteja l'estudi de les causes de l'esplendor i de la decadència d'una empresa que va desplegar la seva activitat entre 1904 i 1946. Una empresa a la punta de la tecnologia en la fabricació de cotxes i de motors d'aviació, amb fàbriques a Barcelona, París i Guadalajara i fàbriques auxiliars a Ripoll. Una empresa que va bastir el seu prestigi al voltant de la velocitat i el luxe, però també de la fabricació de camions i d'autobusos. I una empresa que va generar uns guanys fabulosos al voltant de la conjuntura de la Primera Guerra Mundial amb la fabricació de motors d'aviació que van ser la clau de la victòria aliada.

La tensió dialèctica creativa generada per l'aliança entre Damià Mateu i Bisa, empresari barceloní, i Marc Charles Birkgit, enginyer suís, va fer la suma de talent tecnològic i audàcia empresarial que és a la base de l'èxit de l'empresa. Les arrels del fracàs cal anar a buscar-les primer en la interferència del poder polític (la incorporació d'Alfons XIII com a accionista) i l'obsessió del monarca per portar una part de la fabricació a Guadalajara. I en segon lloc en la liquidació de l'autonomia empresarial acabada la Guerra Civil. La vinculació de Miquel Mateu Pla amb el franquisme no va estalviar el darrer viacrucis a l'empresa fins a la seva dissolució liquidadora.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Govern i comuns presenten avui l'acord definitiu dels comptes

El vicepresident en subratlla l'increment en despesa social en comparar-lo amb els previs a la crisi ■ Catalunya en Comú els considera el primer pas per a un nou govern

Xavier Miró
BARCELONA

L'acord definitiu del govern català amb Catalunya en Comú perquè la Generalitat tingui pressupost el 2020 després de dos anys de comptes prorrogats es presentarà aquest matí a la seu d'Economia i l'exposaran el vicepresident, Pere Aragonès; la consellera de Presidència, Meritxell Budó, i la presidenta del grup parlamentari de Catalunya en Comú, Jéssica Albiach. El govern i el nou soci pressupostari han arribat finalment a un acord sobre l'increment de despeses en determinats àmbits com ara la salut després que fa un mes ja van presentar un primer acord en el capítol d'ingressos marcat per l'increment fiscal i la reforma impositiva en diversos àmbits. Més recaptació i, per tant, més despesa, que, segons Catalunya en Comú, han de deixar

La frase

“Fa 15 anys que no s'arribava a un acord pressupostari d'aquestes característiques”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN

endarrere l'època de l'austeritat pressupostària i les retallades en serveis.

El vicepresident va comparar implícitament, dissabte des de Girona, el nou pressupost inversor amb els primers del tripartit d'esquerres, marcats per l'increment important de la despesa social –“fa 15 anys que no s'arribava a un acord d'aquestes característiques”, va afirmar – i que permetran finançar els serveis públics, recuperar la inversió en infraestructures o abordar els reptes del canvi climàtic, segons ell.

Si fa un mes els matei-

xos protagonistes anunciaven l'augment de la pressió fiscal a les rendes superiors als 90.000 euros i canvis en els impostos de successions i de transmissions patrimonials, avui presentaran partides de despeses i inversió que, entre d'altres, han de permetre reduir en un 30% les taxes universitàries i que la Generalitat torni a finançar les escoles bressol –que han hagut de gestionar-se la darrera dècada amb diners locals.

L'acord, però, és més un compromís i un intercanvi de responsabilitats entre administracions que una garantia d'estabilitat política. Així, mentre ERC garanteix que Colau aprovi el seu pressupost a Barcelona, Catalunya en Comú fa el mateix a la Generalitat. Al mateix temps, però, els comuns demanen eleccions immediates perquè consideren esgotat el govern del president Torra. ■

Els membres del govern i de Catalunya en Comú, en l'acord d'ingressos de fa un mes ■ EFE

Cs vol evitar que el president s'assegui com a diputat

La pressió de Catalunya en Comú perquè es convoquin eleccions té a veure, també, amb la cruïlla que representarà la sentència del Suprem sobre la inhabilitació del president dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). El d'aquesta setmana serà el primer ple al Parlament des que la Junta

Electoral Central (JEC) i la provincial de Barcelona han ordenat la suspensió de Torra com a diputat, una decisió tanmateix rebutjada per àmplia majoria parlamentària –JxCat, ERC, el PSC, CatComú i la CUP– tenint en compte que la sentència no és ferma. Però Ciutadans ja va anunciar ahir que “farà tot el

que estigui a les seves mans” per evitar que Torra s'assegui aquesta setmana al seu escó, en paraules del diputat Nacho Martín Blanco –la formació ha registrat una petició a la mesa de la cambra perquè retiri l'escó al president però el diputat va avançar ahir que preveuen altres alternatives per assolir-ho.

Junqueras recorre al tribunal europeu contra la decisió de Sassoli

Redacció
BARCELONA

L'advocat de l'exvicepresident Oriol Junqueras, Andreu van den Eynde, va presentar divendres el recurs al Tribunal General de la Unió Europea (TGUE) perquè el president del Parlament Europeu, David Sassoli, rectifi-

qui la decisió de no reconèixer el seu client com a eurodiputat arran de la interpretació restrictiva que ha fet el Suprem espanyol de la immunitat que li va reconèixer el Tribunal de Justícia de la UE (TJUE). Segons informaven ahir les agències, Van den Eynde demana ara la intervenció d'aquest segon òrgan

jurisdiccional europeu perquè s'impedeixi amb mesures cautelars que l'escó europeu de Junqueras quedi vacant i que quedi desestimada la seva immunitat tal com va determinar el president de l'eurocambra el dilluns 13 en acceptar la decisió del Suprem. Per altra banda, el líder del PP espanyol, Pa-

blo Casado, va anunciar ahir que el partit es personarà a l'alt tribunal espanyol en els procediments que afecten tant Junqueras com l'expresident Puigdemont i el president Torra amb l'objectiu que no puguin ser “restituïts” en els seus escons al Parlament Europeu i al Parlament català. ■

L'advocat de Junqueras i el fiscal del Suprem, abans de la vista de l'octubre al Tribunal de Justícia europeu ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Trapero ja es pot defensar, tot i la sogra del Suprem

■ L'Audiència Nacional comença avui el judici contra l'excúpula dels Mossos per l'1-O ■ La fiscalia podria anunciar ja en la primera sessió el canvi d'acusació de rebel·lió a sedició per al major, Soler i Puig

El major Josep Lluís Trapero, l'exdirector dels Mossos Pere Soler i l'ex-secretari general d'Interior Cèsar Puig, en la junta de seguretat del 2017 ■ ANDREU PUIG

Mayte Piulachs
BARCELONA

La seu que l'Audiència Nacional té en un inhòspit polígon de San Fernando de Henares serà l'escenari del judici que comença avui contra l'excúpula dels Mossos d'Esquadra per l'1-O. El major, Josep Lluís Trapero, destituït pel govern espanyol amb l'article 155 el 28 d'octubre del 2017 i acusat del fracàs del dispositiu policial, finalment es podrà defensar.

El major Trapero va declarar com a testimoni en el judici contra els independentistes catalans al Tribunal Suprem, i tot i desvelar reunions i alertes al govern, i fins i tot un pla per detenir l'expresident Carles Puigdemont, l'alt tribunal va deixar la sogra al coll als excàrrecs policials i va afirmar en la sentència que els Mossos van "aparentar" un dispositiu per no aturar l'1-O.

L'únic respir del Suprem és la condemna per

Les xifres

3

magistrats jutjaran l'excúpula policial: Concepción Espejel, Ramón Sáez (ponent) i Francisco Vieira.

104

testimonis declararan en el judici. Hi seran l'exvicepresident Oriol Junqueras i l'exconseller Quim Forn, entre d'altres.

11

anys de presó pel delictes de rebel·lió demana la fiscalia per a Josep Lluís Trapero, Pere Soler i Cèsar Puig.

sedició i no pas per rebel·lió, fet que obligarà la fiscalia a canviar el seu escrit d'acusació, en el qual inicialment demana onze

anys de presó per un delictes de rebel·lió per al major Trapero, i per a l'exdirector de la policia Pere Soler, defensat pel penalista

Cristóbal Martell, i l'ex-secretari general d'Interior Cèsar Puig, que a darrera hora ha canviat d'advocat, amb el penalista Fermín

Morales, ja que el seu lletrat, Jaume Alonso-Cuevillas, ha estat escollit diputat al Congrés per ERC.

El tribunal jutjador està format pels magistrats Concepción Espejel, Ramón Sáez (el ponent) i Francisco Vieira, el qual ha aprovat que hi desfilin més d'un centenar de testimonis, en 27 sessions i fins al 19 de març. Aquesta setmana només hi ha la declaració dels acusats. La sessió d'avui començarà amb les qüestions prèvies i els dos fiscals encarregats, Miguel Ángel Carballo i Pedro Rubira, és probable que plantegin ja la modificació del delictes, que hauria d'implicar una rebaixa de la pena sol·licitada. Habitualment, el moment processal per fer-ho és al final del judici, quan ja se n'ha vist l'evolució, però en aquest cas qui obliga al canvi és la sentència del Tribunal Suprem.

L'advocada de Trapero, la penalista Olga Tubau, que també representa la intendent Teresa Laplana (li demanen 4 anys de presó per sedició), ja va dir al tribunal que, amb el canvi de delictes, l'Audiència Nacional perdria la seva competència, i que havia de derivar el judici a l'Audiència de Barcelona. El tribunal no ho va acceptar al·legant que no era el moment processal. Avui sí que ho és. Passi el que passi, Tubau ha preparat una defensa exhaustiva, amb la citació de nombrosos caps policials. Serà clau el comissari Ferran López (citat el 29 de gener), que amb més proves tornarà a desmentir el relat del coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos (declara el 27 de gener), acusador viscerat de Trapero. ■

Restaurant CAN MARTÍ

PREMIÀ DE DALT - Tel. 93 752 37 59 - whatsapp 722 194 737
DIMECRES I NITS TANCAT
www.restaurantcanmarti.com

CELEBRACIONS I BANQUETS

- Carns a la brasa
- Cargols a la llauna
- Arrossos
- Bacallà

CALÇOTADES

Menú diari
Menú cap de setmana
i Servei a la carta